

Arrest

nr. 71 699 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. BUYTAERT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde het Rijk te zijn binnengekomen op 9 mei 2006, diende op 10 mei 2006 een asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken stelde dezelfde dag, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker eerder in Noorwegen werd aangehouden.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verzocht op 7 juni 2006 de Noorse autoriteiten, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoorde-

lijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, om de terugname van verzoeker.

1.3. De Noorse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 14 juni 2006.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 14 juli 2006 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 8 december 2008 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.6. Bij aangetekend schrijven van 2 januari 2009 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in België.

1.7. De ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf werden door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op 7 april 2009 onontvankelijk verklaard.

1.8. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 30 juni 2009 een derde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in België.

1.9. Bij aangetekend schrijven van 11 februari 2011 diende verzoeker een vierde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in België.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 2 maart 2011 de beslissing waarbij de op 11 februari 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 maart 2011 de beslissing waarbij de op 30 juni 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 16 juni 2011 een vijfde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 augustus 2011 de beslissing waarbij de vijfde aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 15 september 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.06.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[F., G.] [...]

nationaliteit: Kameroen

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter — § 3 2° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort voor op naam van [F., G.] uitgereikt op 18/02/2004 en geldig tot 17/02/2009.

Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens [de] wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de

aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen [paspoort] levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2°)

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet, “van de omzendbrief van 21 juni 2007”, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel stelt hij het volgende:

“Eerste onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen doordat de in de bestreden beslissing ten onrechte wordt aangenomen dat de geldigheidsdatum van het voorgelegde paspoort verstreken was.

Er bestaat geen betwisting over dat het voorgelegde paspoort op zich voldoet aan alle voorwaarden gesteld in artikel 9ter, §2 Vw.

Volgens de bestreden beslissing was op datum van aanvraag, de geldigheidsdatum van het paspoort evenwel verstreken. Hierdoor zouden de vermeldingen op het paspoort niet langer actueel/geldig zijn.

Ten onrechte.

Op bladzijde 5 (stuk 2, c) van het paspoort wordt inderdaad vermeld dat het paspoort werd uitgegeven op 18 februari 2005 en de geldigheid verstrijkt op 17 februari 2009.

Bladzijde 6 van het paspoort ver[me]ld[t] echter dat de geldigheidsdatum werd verlengd op 16 oktober 2008 tot 15 oktober 2013 (stuk 2, d).

De bewering dat de geldigheidsdatum van het paspoort van verzoeker zou zijn verstreken is dus een feitelijke onjuistheid.

Bij de aanvraag werd een kopie van het paspoort gevoegd. Naast het voorblad bestond het stuk uit een afschrift van de eerste 7 bladzijden van het paspoort (vlg. stuk 2).

Zelfs indien zou blijken dat deze bladzijde zich niet (meer) bevindt in het administratief dossier (door een slordigheid in de verzending of de administratie[ve] afhandeling), dan nog doet dit niets af aan het gegeven dat de beslissing steunt op een feitelijke onjuistheid.

Minstens schendt de beslissing daardoor de onderzoeksverplichting vervat in de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. De Raad van State vernietigde reeds eerder beslissingen omdat de overheid in de voorbereiding van haar beslissing, onzorgvuldig was geweest in de feitengaring (RvS, Roeykens, nr. 109.262, 12 juli 2002; RvS, Van Den Bossche, nr. 119.444, 15 mei 2003).

Zo ook kan een louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken in het licht van de zorgvuldige besluitvorming, niet worden aanvaard (RvS NV A & M Garwig en C°, nr. 89.982, 2 oktober 2000).

Indien de administratie had vastgesteld dat geen kopie in het dossier stak van de bladzijde waaruit de verlenging kon blijken, dan had zij hiertoe gemakkelijk verzoeker of diens raadsman kunnen uitnodigen het dossier te vervolledigen.

Temeer de administratie evenmin kan uitsluiten dat deze bladzijde verloren is gegaan terloops haar eigen administratie[ve] afhandeling.

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond.”

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen dienaangaande als volgt:

“[...]

Onder de[...] ‘constitutieve elementen van de identiteit’ dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan. Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als “constitutief element van identiteit”.

Het gegeven dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat het paspoort destijds uitgereikt zou zijn door de Kameroenese autoriteiten, maakt niet dat verzoeker zijn actuele nationaliteit heeft aangetoond. Verzoekers kritiek is niet dienstig, maakt abstractie van de wettelijke vereisten die uitdrukkelijk worden gesteld in art. 9ter van de wet, en gaat niet eens in op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde art. 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond.

Geenszins wordt een voorwaarde toegevoegd aan de wet.

Door de verzoekende partij werd bij zijn aanvraag enkel een sinds 17.02.2009 vervallen paspoort voorgelegd. Nochtans moet de aanvraag van verzoeker gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van zijn identiteit blijken op grond van art. 9ter §2, 1° en 9ter §3, 2° van de Vreemdelingenwet. In casu bewijst het vervallen paspoort dat verzoeker voorbrengt NIET de actualiteit van zijn nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat nationaliteit betreft.

Indien de betrokkene zijn identiteit niet aantoont dient de gemachtigde in toepassing van art. 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Vermits in de aanvraag geen ander bewijselement wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantoonst, is de aanvraag krachtens art 9ter §3-2° derhalve onontvankelijk.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereist dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond:

[...]

(R.v.V. nr. 58.204 van 21.03.2011)

Verzoekers voorgehouden schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 noch de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht kan zodoende worden aangenomen. [...]"

4.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.3.2. In zoverre verzoeker in een eerste onderdeel van het middel de feitelijke correctheid van de opgegeven motieven betwist, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die wordt onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van het tevens geschonden geachte artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

In de bestreden beslissing wordt, verwijzend naar artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet, verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat verzoeker in de aanvraag zijn identiteit niet heeft aangetoond op de wijze bepaald in § 2 van deze wetsbepaling. Er wordt toegelicht dat het door verzoeker voorgelegde paspoort slechts geldig was tot 17 februari 2009 en dat bijgevolg de actuele nationaliteit van verzoeker, als constitutief element van de identiteit, niet afdoende is aangetoond.

De Raad stelt evenwel vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn op 16 juni 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen een kopie van enkele pagina's van een op 18 februari 2004 op zijn naam afgeleverd Kameroens paspoort voegde dat initieel geldig was tot 17 februari 2009, doch waarvan de geldigheidsduur op 16 oktober 2008 te Yaoundé werd verlengd tot 15 oktober 2013. Het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker bij zijn

aanvraag een vervallen paspoort voorlegde en bijgevolg zijn actuele nationaliteit niet aantoonde, vindt bijgevolg geen steun in de stukken van het administratief dossier.

In de nota volhardt verweerder in zijn stelling dat verzoeker bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden een paspoort voorlegde dat geldig was tot 17 februari 2009. Hij antwoordt op geen enkele wijze op het door verzoeker aangevoerde gegeven dat de geldigheidsduur van het paspoort werd verlengd tot 15 oktober 2013 en betwist de geldigheid van de verlenging van de geldigheidsduur van het paspoort niet.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Een schending van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK